

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4333/2022
07.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., Улица ..., чији је пуномоћник Небојша Ивановић, адвокат у ..., против туженог „НИС“ АД Нови Сад, Народног фронта број 12, чији је пуномоћник Миодраг Војновић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 38/2022 од 08.06.2022. године, у седници већа одржаној 07.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 38/2022 од 08.06.2022. године у првом ставу изреке, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 38/2022 од 08.06.2022. године у првом ставу изреке, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 38/2022 од 08.06.2022. године у другом ставу изреке, као неоснована.

Образложење

Основни суд у Новом Саду је донео решење П1 2393/2021 дана 14.12.2021. године, којим је тужбу тужиоца од 22.07.2013. године сматрао повученом и обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Исти суд је донео решење П1 2393/2021 дана 11.02.2022. године којим је одбио предлог пуномоћника тужиоца за враћање у пређашње стање, од 19.01.2022. године.

Виши суд у Новом Саду је решењем Гж1 38/2022 од 08.06.2022. године, у првом ставу изреке, жалбу тужиоца изјављену против решења Основног суда у Новом Саду П1 2393/2021 од 11.02.2022. године одбио и то решење потврдио; у другом ставу изреке, жалбу тужиоца изјављену против решења Основног суда у Новом Саду П1 2393/2021 од 14.12.2021. године одбио и то решење потврдио.

Тужилац је поднео благовремену ревизију против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 38/2022 од 08.06.2022. године. Ревизија је дозвољена против другостепеног решења у другом ставу изреке, којим је потврђено првостепено решење којим се тужба сматра повученом, по одредби члана 420. став 1. и 2. и члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2012 ... 10/2023 – др Закон), јер је правноснажно решено о повлачењу тужбе у парници о спору о престанку радног односа тужиоца код туженог, чиме је тај поступак правноснажно окончан. У односу на другостепено решење у првом ставу изреке, којим је потврђено првостепено решење којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање, тужилац подноси посебну ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку предвиђено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а одредбом става 2. тог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према таквим одредбама закона, Врховни суд оцењује да нема услова да дозволи одлучивање о посебној ревизији коју је тужилац изјавио против другостепеног решења из првог става изреке, којим је одлучено о предлогу тужиоца за враћање у пређашње стање због пропуштања рочишта за главну расправу. Против тог решења ревизија тужиоца је изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. Закона о парничном поступку, из ког разлога се посебна ревизија не може изјавити, према цитираној одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога је Врховни суд одлучио у ставу 1. изреке овог решења.

Према одредби члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према ставу 2. тог члана, ревизија против решења из става 1. није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Одредбама члана 420. став 3-5. Закона о парничном поступку, одређена су решења против којих је ревизија увек дозвољена, међу којима није решење о предлогу за враћање у пређашње стање.

Ревизија против решења о предлогу за враћање у пређашње стање недозвољена је зато што то решење не спада у решања којим се окончава поступак, из одредбе члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, нити у решења из одредаба члана 420. став 3-5 Закона о парничном поступку, те је одлучено као у другом ставу изреке овог решења, применом одредбе члана 420. став 6. и члана 413. Закона о парничном поступку.

Решење против ког је изјављена дозвољена ревизија, из другог става изреке решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 38/2022 од 08.06.2022. године, Врховни суд је испитао по одредбама члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и закључио да ревизија није основана.

У конкретном случају првостепени суд је донео решење П1 2393/2021 дана 14.12.2021. године, којим је тужбу тужиоца сматрао повученом, са разлога што на рочиште за главну расправу дана 14.12.2021. године није приступио пуномоћник тужиоца, за кога је достава позива уредно исказана, нити је свој долазак до дана одржавања рочишта оправдао, док је тужени одбио да расправља, применом одредбе члана 311. Закона о парничном поступку.

Правилност овог решења ревидент оспорава наводима да је поднео предлог за враћање у пређашње стање у коме је образложио разлоге пропуштања рочишта. Предлог за враћање у пређашње стање кога је поднео тужилац је одбијен правноснажном одлуком, чију правилност ревидент оспорава наводима ревизије. Како и ревидент наводи, он побија правилност одлуке о повлачењу тужбе са разлога сличних разлозима наведеним у предлогу за враћање у пређашње стање.

Према одредби члана 311. став 2. Закона о парничном поступку, ако са рочиште за главну расправу неоправдано изостану и тужилац и тужени, или одбију да расправљају, тужба се сматра повученом. О оправданости изостанка тужиоца судови су одлучили приликом доношења правноснажног решења о одбијању предлога тужиоца за враћање у пређашње стање. Према разлозима садржаним у првостепеном решењу, које је потврђено другостепеним решењем у првом ставу изреке, нису постојали оправдани разлози за пропуштање рочишта од стране пуномоћника тужиоца. Из тих разлога, поновљеним наводима у дозвољеној ревизији против правноснажног решења којим се тужба сматра повученом, ревидент неосновано побија правилност решења о повлачењу тужбе.

Из тих разлога је ревизијски суд одлучио као у трећем ставу изреке овог решења, на основу члана 414. и члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић